

ИВАН АТАНАСОВ МЕТРОТО

chitanka.info

Фантастичен психологически хорър, публикуван в антологията „Знойни хоризонти“ (ИК „Аргус“, 2006). Разказът описва тежка железопътна катастрофа и последиците от нея за един от оцелелите, Джак Нортън, който се връща в метрото, за да се изправи пред собствените си демони.

Художникът на графити завърши рисунката и отстъпи назад, за да ѝ се полюбува. «Жалко, че няма кой да я види», помисли си той.

— Така е — въздъхна един глас зад гърба му. — Вече никой не идва тук.

Младежът се обърна стреснато и изпусна флакона с боя.

— Но аз чакам — продължи собственикът на гласа. — Чакам и се надявам. — После излезе от сенките и художникът запищя.

* * *

Джак Нортън вървеше през изоставената станция на метрото и разглеждаше нашарените с графити стени, запустелите съоръжения и ръждясалите релси. От последния път, когато бе идвал тук, мястото се беше променило до неузнаваемост. Всичко тънеше в прах и мръсотия. По земята имаше тонове боклуци — фасове, празни кутии и бутилки от бира, смачкани хартии, изгнили хранителни отпадъци, употребявани спринцовки и безброй парчета стъкло, които проблясваха в мрака като изцъклени очи.

Метрото минаваше за най-опасното място в града. За него се разказваха какви ли не страхотии. Но засега Джак не беше срещнал по пътя си нищо обезпокоително. Нямахше крадци и убийци, нямахше бездомници или наркомани, нямахше и помен от хора. Единствените живи същества бяха големите сиви плъхове, които понякога се мяркаха на светлината на фенера му, и легионите от мравки и хлебарки, които пъплеха навсякъде.

Нортън често сънуваше кошмари. И те винаги бяха свързани с метрото. Но в сънищата му то не беше тихо и спокойно, а зловещо, изпълнено с чудовища място.

Не беше идвал тук от години. От катастрофата. И сега, като гледаше кафеникавочервените релси, спомените нахлуваха в главата му ослепително ярки. Виждаше приближаващия се влак и застаналия до него машинист, който крещеше и ръкомахаше. Виждаше дори собственото си лице, разкривено от уплаха пред неизбежния сблъсък. Чуваше тракането и скърцането на спирачките, свистенето на метала и писъците на ужасените хора. Всичкият този шум се сливаше в някакво невъобразимо бучене, напомнящо предсмъртния рев на Минотавър, в

безумен вик на отчаяние, който пробуждаше мозъка му като нажежен шиш. После викът преминаваше в оглушителен трясък и двата влака се врязваха един в друг.

Когато се събуди в болницата с фрактура на черепа и пукнат таз, Нортън разбра, че ще живее. Беше извадил невероятен късмет. Миг преди сблъсъка беше скочил от локомотива и това го бе спасило от сигурна смърт. Деветдесет и седем пътници бяха загинали, смазани от тоновете метал. Влаковете се бяха превърнали в стоманени саркофази за осемдесет и двама от тях, а останалите петнайсет бяха умрели впоследствие от нараняванията си. Сред оцелелите имаше около триста ранени. Част от тях бяха оживели с цената на ампутирани ръце и крака, превръщайки се в инвалиди. Пресата нарече трагедията в Стенджант Пънч най-кървавата железопътна катастрофа в историята на Съединените щати от 9 юли 1918 г. насам, когато при подобен инцидент край Нешвил, Тенеси, бяха загинали сто и един души.

Съдът оправда Нортън. За злополуката бил виновен другият машинист, Уилям Трюгер. Какво го бе накарало да спре влака си на половин километър от станцията, при положение че по същата линия след него се движел друг пътнически влак, така и не стана ясно. Трюгер беше сред онези осемдесет и двама нещастници, които напуснаха местопроизшествието в найлонови чували.

Две седмици по-късно затвориха метрото и го превърнаха в бунище. Никой не искаше да минава през него — смятаха, че мястото е прокълнато. Нортън стана шофьор на такси, защото след инцидента изпаднаше в панически ужас при вида на влак. Но споменът за катастрофата и вината за загиналите пътници продължиха да го преследват.

Мъжът поклати глава.

«Стига спомени.»

Беше дошъл, за да се изправи пред страховете си. Трябваше да се отърси от кошмарите, които го измъчваха.

Той слезе от перона, тръгна между релсите и навлезе в тунела, който водеше на изток, към следващата запустяла подземна станция. Тук боклуците и хлебарките бяха по-малко. Но не и зловонието. То непрекъснато се усилваше, докато в един момент стана толкова нетърпимо, че го принуди да извади носна кърпа и да я притисне към лицето си.

След десетина минути, които му се сториха цяла вечност, фенерчето освети няколко тъмни петна по бетонните траверси. Да. Това беше мястото на катастрофата. От отдела по чистотата бяха сменили чакъла и бяха измили кръвта, но бяха пропуснали няколко капки.

При спомена за снимките, които бе видял в жълтите вестници (местните телевизии бяха излъчили поне дузина репортажи за инцидента, но той умишлено не ги бе гледал), Нортън потръпна. Огромни купчини смачкана до неузнаваемост ламарина, а край тях — разкъсани, обезобразени, усукани тела и откъснати крайници. И най-ужасната от всички фотографии: върху баластрата между две траверси лежи детска глава — омацаната с кръв руса коса е сплетена на две плитки с розови панделки, на мястото на долната челюст зее червена дупка, а широко разтворените сини очи гледат обвинително към читателя. Към Джак.

Стреснат от внезапно стържене, Нортън подскочи и насочи фенерчето към черното гърло на тунела пред себе си. За миг му се стори, че кошмарите се сбъдват. После огромната сянка, която бе зърнал на стената (*Влакът! Проклетият влак!*), се превърна в трикрака сива котка, изпльзала от отвора на ръждясала тенекия. Тя го изгледа уплашено, изсъска и избяга.

Мъжът се олюля и седна тежко върху релсите. Колко е жалък. За малко да се подмокри заради една саката котка. Не искаше да си признае, но в момента бе готов да размени всичките пръсти на лявата си ръка (дясната винаги му се е струвала по-симпатична) за таблетка лексотан — вълшебното хапче, което жена му го караше да пие всяка вечер, преди да си легнат.

Докато хапеше нервно устни, Джак осъзна, че е изпуснал носната си кърпа. Господи, колко е разсеян. Също като в деня на злополуката. Ако беше видял онзи влак по-рано, ако беше натиснал навреме спирачки... Може би русото момиченце, което приличаше толкова много на дъщеря му, сега щеше да е живо. И нямаше да го гледа с онзи ужасен, обвинителен поглед.

Прииска му се да е мъртъв. Да е смазан, разкъсан и обезобразен, досущ като деветдесет и седемте пътници, чиито живот не беше успял да опази.

И тогава релсите завибрираха.

Може би Господ беше чул молитвите му?

Разнесе се тракане.

Джак погледна наляво и го видя. Неговият влак. Приближаваше се неумолимо и го застигаше. Сякаш летеше по релсите.

Мъжът се изправи и впери невярващ поглед в предното стъкло на червения локомотив. Стори му се, че зад него наднича едно бледо лице, изкривено в гримаса. Неговото лице. С устни, разтеглени в зловеща усмивка.

Нортън изкрещя от ужас и побягна с всички сили. Тичаше, за да си спаси кожата. Бягаше, сякаш го гонеха всички дяволи от ада. Спъваше се, падаше и пак ставаше. Нищо не можеше да го накара да спре, защото бягаше от собствената си смърт.

Влакът го настигаше. Вече беше само на метри от него. Чуваше бученето на машините. Мозъкът му пулсираше от силата на звука. Имаше чувството, че тъпанчетата му ще се пръснат.

Бученето се превърна в оглушителен рев. Пред Нортън се появи друг влак. Деветвагонната зелена пътническа композиция на Трюгер.

Той извика и се хвърли встрани от линията. Двата влака се сблъскаха. Ударната вълна го пое, откъсна го от земята и го запрати към близката стена. Мъжът разпери безпомощно ръце и си помисли, че това е краят, после го обгърна тъмнина.

Когато тъмнината най-сетне изчезна, на нейно място дойде болката.

«Боли — помисли си Джак. — Значи съм жив?»

Мисълта, че е жив, не го успокои. Трябваше да провери дали може да се движи. Размърда пръсти, стисна зъби и се надигна. Беше невероятно, но изглежда нямаше нищо счупено. Само няколко натъртвания и една цицина на челото.

Постепенно болката попремина и мислите му се проясниха. Вдигна фенерчето, което беше изпуснал на земята и освети релсите. Влаковете ги нямаше. Нямаше абсолютно никакви следи от сблъсъка. Нищо не подсказваше за драматичните събития, разиграли се преди малко.

«Сигурно съм имал халюцинации — каза си Нортън. — Прилошало ми е от застоялия въздух, изгубил съм съзнание и съм си ударил главата.»

Той се отдръпна от стената и тръгна обратно към станцията, от която бе дошъл. Чувстваше се замаян, а ушите му не спираха да бучат.

И дали само така му се струваше, или тунелът наистина бе започнал да се стеснява? Никога не беше страдал от клаустрофобия, а сега имаше чувството, че с всяка крачка стените и таванът се приближават все повече и заплашват да го смачкат. Възможно ли беше наистина да се движат?

Знаеше, че се държи като лунатик, но въпреки това спря и долепи длан до една от стените. Тя беше учудващо топла. И вибрираше! «Не ставай глупав. Естествено, че ще вибрира. Не чуваш ли бученето? Сега трафикът е най-оживен, а над главата ти минава улица.»

Ами ако бетонът се е пропукал? Таванът можеше да се срути под тежестта на преминаващите отгоре автомобили и да го погребее под себе си. «Ще ме смаже като хлебарка», помисли си той и ускори крачка. Трябваше да се махне час по-скоро от проклетото метро.

Беше изминал може би стотина метра, когато по гърба му полазиха тръпки и го обзе усещането, че някой го наблюдава. Дори му се стори, че долавя приглушени стъпки. Изведнъж се сети за тайнствения сериен убиец, който през последните месеци тероризираше жителите на Стенджант Пънч. «Пънчският касапин», така го бяха нарекли медиите.

Джак ускори още повече ход, после се затича.

Не знаеше колко време е тичал, но в един момент се спъна и падна. Мускулите на краката му трепереха от изтощение, сърцето му препускаше, а белите му дробове свистяха. Освен това си беше ожулил лактите и ризата му лепнеше от пот.

Поне вече не усещаше погледа на невидимите очи. И не чуваше онези зловещи стъпки. Дали не са били плод на въображението му? Той повдигна глава и се огледа, но видя само мрак. Чернотата го притискаше от всички страни и го задушаваше в ледената си прегръдка. Сякаш лежеше в гроб.

«Господи, фенера! Изпуснал съм отново фенера и този път се е счупил.»

Джак усети, че го завладява паника и заопипва трескаво земята. Може би фенерът беше здрав. Може би просто се беше изключил. Изведнъж го обзе хладната увереност, че ако не го намери, никога няма да излезе оттук. Ще броди в тъмнината, докато не умре от глад и

жажда. Или, което бе значително по-вероятно, ще падне в някоя шахта и ще остане да агонизира там със счупени крака, докато плъховете не се нахранят с изнемощялото му тяло.

Внезапно пръстите му потънаха в нещо меко, влажно и топло. Той изпищя и отдръпна рязко ръка, а в съзнанието му изникна картината на полуразложен труп. Детски труп. На малко русокосо момиче, останало без глава.

«Я стига — каза си. — Пипнал си някой умрял от старост плъх. Голяма работа. Случвали са ти се и по-гадни неща.» И тогава си даде сметка, че нещо ръбесто се е впило в стомаха му. Повдигна се и бръкна под себе си, за да извади предмета. Беше фенерът. Джак затаи дъх и го включи. Работеше! Примижа, заслепен от ярката светлина и побърза да отмести лъча от лицето си. После се огледа. Лежеше върху мръсния под на друг тунел. Веднага разбра, че е друг, защото беше по-нисък и по-тесен, освен това през него не минаваха релси. Вероятно беше някой от аварийните проходи, през които пътниците можеха да бъдат изведени на повърхността в случай на земетресение или друго бедствие. Но как се беше озовал тук? Та нали бе тръгнал обратно към станцията?

«Боже мой — каза си уплашено, — дали не полудявам?» Първо влаковете, а сега и този тунел. Защо му беше притрябвало да идва в проклетото метро?

Той се изправи, изтупа дрехите си и застина, а температурата на околната среда сякаш внезапно спадна с десетина градуса.

Нещото, което бе докоснал преди малко, наистина беше труп. Но не на плъх, а на котка.

Някой беше закачил сивата й кожа на един забит в стената пирон, а отдолу пишеше с разкривени кървави букви:

НЕ ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ВРЪЩАШ, ДЖАК

Мъжът се отдръпна панически, като местеше очи от одраното тяло към кожата и обратно. После забеляза нещо, което накара гърлото му да се свие.

Трупът имаше само три крака. Беше същата котка, която бе видял по-рано.

Това обясняваше защо тялото е още топло, а надписът — яркочервен. Убиецът беше извършил пъкленото си дело преди броени минути.

От повесената на стената кожа се откъсна голяма рубинена капка и полетя към малката локва на пода.

Докато я гледаше как пада, Джак почувства остра болка в гърдите си. Значи призрачните стъпки и невидимият поглед не са били плод на въображението му. Значи някой действително се е прокрадвал в мрака зад гърба му.

ПЛЯС!

Убиецът го беше проследил, после го беше изпреварил, за да остави кървавото си послание. Послание, с което искаше не само да го ужаси, но и да му съобщи за присъствието си. А сега се спотайваше нейде наблизко и се наслаждаваше на страха му. Но кой беше той? Откъде знаеше името му? И — не на последно място — какво възнамеряваше да прави с него?

НЕ ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ВРЪЩАШ, ДЖАК.

Касапина ли беше това? Или някой жаден за възмездие роднина на загинал при катастрофата пътник? Някой психопат, който е следил търпеливо Джак и е чакал да се върне в метрото?

От кървящата кожа се отрони нова капка.

Мъжът продължи да отстъпва, като въртеше трескаво глава.

ПЛЯС!

После се обърна и хукна към онзи край на тунела, който би трябвало да води към повърхността. Към повърхността и огрените от слънчева светлина улици на Стенджант Пънч, по които не бродеха призрачни влакове и тайнствени убийци, а въздухът бе свеж и прохладен.

Едно гласче му прошепна, че убиецът ще очаква да тръгне именно натам; че вратата в края на тунела може да е заключена или дори зазидана. Но Джак не му обърна внимание и продължи да тича, защото знаеше, че няма достатъчно смелост да измине отново дългия път, който го делеше от станцията.

Лъчът на фенера освети шахтата миг преди да зейне пред краката му. Беше кръгла, заемаше една трета от широчината на тунела и приличаше на стотиците колекторни шахти, покрай които бе минавал по улиците на града. Само че тази нямаше капак и от вътрешността ѝ се чуваше тихо шумолене.

Обзет от нездраво любопитство, Джак спря и се приведе над тъмния отвор.

От шахтата изскочиха две ръце и го сграбчиха за косата. Той залитна, изпусна фенера и се озова лице в лице с кошмарно същество. После фенерът се търкулна в дупката и всичко потъна в мрак.

Нортън започна да крещи.

В този миг луминесцентните лампи на тавана — лампи, които навярно не работеха от години — примигнаха и се включиха с тихо бръмчене. Но Джак си имаше други грижи и дори не забеляза това.

Съществото отхапа върха на носа му и го блъсна назад. Мъжът изпищя от болка, удари гърба си в стената и се свлече на пода, като изпразни несъзнателно пикочния си мехур. Топлата урина се разля по бедрата му, намокри дънките и новите му обувки. Но Нортън не забеляза и това — беше зает да стиска остатъка от носа си с пръсти и да гледа с изумление ярката кръв, която шуртеше между тях.

Кошмарното създание изплю отхапаното парче, излезе от шахтата и се надвеси над Джак. Роговицата на изцъклените му сиви очи беше изпъстрена с тъмнокафяви петна. Напуканите му червеникавокафяви устни бяха разтегнати в зловеща усмивка, а силно подутото му лице беше покрито с гнойни мехури.

— Ти ми отхапа носа — проплака невярващо мъжът. — Отхапа шибания ми нос!

Нещото, което някога се бе казвало Уилям Трюгер, се засмя дрезгаво и Нортън забеляза с отвращение, че върхът на езика му има същия червеникавокафяв цвят.

— И аз се радвам да те видя, Джак. — Гласът на изчадието беше сух и стържещ, сякаш някой дращеше с нокти по черна дъска. — Май не трябваше да го правя, а? Трябваше да го оставя непокътнат, за да подушиш аромата на разложеното ми тяло.

— Но ти си мъртъв...

— Боже, колко си наблюдателен — усмихна се Трюгер и от устата му изпадна една личинка.

— Видях трупа ти във вестника! Ти не стоеше на железопътната линия. Беше до нея, но въздушната струя те е засмукала и колелата на локомотива...

— Ужасно, нали? Добре че погребалните служители бяха така любезни да съединят отново изстрадалото ми тяло и да го накипрат с този костюм. Всъщност — добави със задоволство говорещият труп —

сега изглеждам дори по-добре, отколкото приживе. Докато бях жив, все се притеснявах, че съм твърде слаб, а виж ме сега.

Той се изправи и разтвори черното си сако. После разкопча копчетата на черния си панталон и повдига нагоре бялата си риза. Под студената светлина на луминесцентните лампи се показва един ужасно подут зеленикав корем, над който се тъмнееше широка ивица протрита кожа — следата, оставена от колелата на локомотива. На това място тялото бе хлътнало, а по средата на ивицата минаваше дебел черен шев, който обхващаше талията на покойника като колан. Чудовищният шев изглеждаше отвратително, но още по-отблъскващ бе фактът, че всеки сантиметър от зелената кожа беше покрит с охлузвания и драскотини, с изпъкнали кафяви вени и големи гнилостни мехури.

— Не е ли чудесен? — попита мъртвецът и потупа издутия си корем. — Толкова съм секси, че направо ми иде да си посегна.

Нортън наведе глава и повърна.

— Не се притеснявай — продължи да говори Уилям Трюгер, докато си вдигаше и закопчаваше панталона, — скоро и ти ще изглеждаш така.

Джак подскочи. Кошмарната твар беше протегнала към лицето му блестящото острие на бръснач.

— Прекрасен е, нали? Почакай да усетиш студената му целувка.

Без да изпуска чудовището от поглед, мъжът се подпря на дясната си ръка (лявата стискаше отчаяно кървящия остатък от носа му) и се измести наляво.

Мъртвецът не помръдна, само поклати насмешливо ужасяващата си глава.

— Ще ти хареса, Джак, ще видиш. Толкова е остър, че може да разполови и най-тънкия косъм на света.

Нортън се премести с още една педя.

— Знаеш ли, че кожата на възрастен човек има площ от два квадратни метра? Направо не е за вярване, нали? — Внезапно усмивката на Трюгер изчезна и обезобразеното му лице се изкриви от омраза. — Не трябваше да се връщаш, Джак. Трябваше да сложиш край на жалкия си живот още когато се събуди в болницата.

Мъжът се премести с нова педя.

— Деветдесет и седем души умряха заради твоята немарливост. Деветдесет и седем мъже, жени и деца. А ти остана жив. Не е честно,

не мислиш ли?

— Ами...

— Трябваше да те изпратят на електрическия стол. Какво говорях? Трябваше да те пребият с камъни. — Мъртвецът пристъпи напред и очите му се присвиха заплашително. — А вместо това за всичко обвиниха мен. Мен, Уилям Трюгер. Машинистът, който получи внезапен пристъп на епилепсия и просто спря влака, докато конвулсиите преминават.

Джак запуши ушите си с ръце.

— Няма да слушам повече. Ти не съществуваш. Ти си плод на моето въображение.

— Така ли? Тогава защо непрекъснато се държиш за носа?

Нортън побърза да стисне пак кървящата рана.

— Виж какво, Джак — каза чудовището и протегна към него покритата си с мехури ръка. — Направи услуга и на двама ни. Вземи този бръснач и си срежи вените. Постъпи като истински мъж поне веднъж в живота си.

Джак се облегна на стената и се изправи, като дишаше тежко през широко отворената си уста. По челото му избиха ситни капчици пот, а пред очите му затанцуваха черни кръгове. Опита се да фокусира мъртвеца, но откри, че вижда всичко като в мъгла. Беше изгубил прекалено много кръв. Виеше му се свят; краката му се подгъваха. Щеше да има достатъчно сили, за да ходи, не се съмняваше в това. Но не и да избяга от съществуването.

— Какво си ти? Дявол? Демон? Знам, че не си Уилям Трюгер, защото той е мъртъв от четири години и тялото му почива в оловен ковчег.

— Аз съм твоята съвест — каза говорещият труп и отново се усмихна. — Хайде, Джак, вземи бръснача.

Нортън протегна колебливо ръка.

— Послушай съвестта си.

— Да послушам съвестта си... — Той грабна бръснача и замахна към противната твар. — По-скоро бих послушал някой плъх!

Дрехите на Трюгер се разпаднаха на прах, а голото му тяло се свлече на земята в безформен куп от гърчещи се плъхове. И без да ги брои, Джак внезапно разбра, че те са точно деветдесет и седем, защото

всеки от тях имаше човешко лице — лицето на някой от загиналите пътници.

— А сега ще си срежеш ли вените? — попита един гризач с детско гласче. Нямаше руси плитки, но тези сини очи...

Джак захвърли бръснача и побягна, а след него се разнесе задружният смях на деветдесет и седем гърла.

Беше пробягал не повече от петдесет крачки, когато усети, че краката му се подкосяват, а черните петна пред очите му се превръщат във водовъртежи от мрак. Въпреки това стисна зъби и продължи да тича напред, докато не зави зад близкия ъгъл. После спря и облегна гръб на стената, като гълташе жадно въздух. Напрегна слух, за да разбере дали преследвачите са наблизко, но бученето в ушите му беше прекалено силно.

Мъжът облиза устни и почувства соления вкус на кръвта, която бликаше от отхапаниа му нос и капеше по пода. Колко кръв беше изгубил досега? Един литър? Повече? Прясната рана не спираше да пулсира, а в краката му вече се беше образувала малка локва. Колко минути или секунди го делиаха от момента, в който щеше да припадне? И щеше ли да дойде в съзнание, когато малките чудовища впият зъби в плътта му?

Нортън обърна глава и погледна към края на тунела, където би трябвало да има изход към повърхността. «Още малко — окуражи се той. — Не повече от десет-петнайсет метра.» Знаеше, че е близо до улицата, защото усещаше вибрациите от преминаващите коли с цялото си тяло. Ако не му се виеше свят и зрението му не беше така премрежено, сигурно щеше да види желязната врата с надпис «ИЗХОД». Но в момента всичко му се струваше гротескно отдалечено и смалено (сякаш гледаше през цевите на ловна пушка), а очертанията на стените се размиваха и губеха.

Мъжът отлепи гръб от вибриращата стена и се затътри напред. Бученето в ушите му не секваше, но сега към него се добави топуркането на множество малки крачета. «Не крачета, а лапи — поправи се той. — Проклетите плъхове с човешки лица ме настигат.» Нортън изплю кръвта, която се стичаше в отворената му уста, пое голяма глътка въздух и забърза крачка в напразно усилие да затича. «Господи, не им позволявай да ме хванат! По-добре да получа инфаркт

или да умра от кръвозагуба, но за нищо на света не им позволявай да ме хванат!»

Топуркането се усили до тропот, а тропотът прерастваше в оглушителен ритмичен тътен, сякаш в дълбините на метрото се беше събудил някакъв великан, който удряше с всички сили по гигантския си тъпан. Луминесцентните лампи примигнаха и част от тях угаснаха. Тунелът се разтресе и едва не събори Джак на земята. «Земетресение — помисли си обезумял и стисна очи, за да ги предпази от падащата от тавана мазилка. — Дано вратата не е заключена! Дано изобщо има врата!»

И тогава протегнатите му напред ръце се блъснаха в някаква преграда. Тунелът беше свършил.

Мъжът отвори очи и изстена. Нямаше врата, нито зид. Само гола, гладка стена, която вибрираше под дланите му като жива.

— Не! Тук ТРЯБВА да има врата! — изкрещя отчаяно той и заопипва трептящия бетон. Беше мек и топъл като човешка кожа. Дори му се стори, че усеща пулса на невидими вени.

Мамка му! Проклетото метро беше *живо*!

«Точно така — разнесе се един познат глас в главата му. — А тътенът, който чуваш, е шумът от туптенето на сърцето му. Метрото е живо. И си играе със съзнанието ти. Кара те да виждаш най-лошите си кошмари. Исква да полудееш и да търчиш насам-натам, докато не паднеш в някоя шахта и не си счупиш врата.»

— Но защо? Защо му е да ме убива?

«Защото има душа — отвърна търпеливо гласът и мъжът осъзна, че говори покойната му майка. — Душа, която бе наранена. Заради катастрофата го затвориха. Обявиха го за прокълнато и го превърнаха в бунище. Оставиха го да ръждясва и да гние в компанията на стотици плъхове, хиляди хлебарки и милиони мравки, които бавно, но сигурно прояждат плътта му като киселина. И за това си виновен ти.»

— Не! Вината не е моя! Виновен е *Трюгер*!

«Да, но Трюгер е мъртъв. А ти си жив. И метрото иска да ти отмъсти. Знаеш ли какво е усещането да пикаят по теб? А разни хлапета да шарят кожата ти с графити? Не знаеш, нали? И аз не знам, но предполагам, че е доста гадно.»

— Хей, Джак! — обади се едно гласче. — Нали не си помисли, че ще ни избягаш?

Нортън се обърна бавно.

Плъховете стояха изправени на задните си крака. Гледаха го ухилено, а редиците им изпълваха тунела.

* * *

Лъчът на фенерчето спря да шари.

— Ето! Ето я рисунката!

— Стига, Джими, видяхме достатъчно графити. Ако майка ми разбере, че съм идвала тук, ще ми насини задника. Нали знаеш какво разправят за метрото...

— Глупости! Това са бабини деветини.

— Щом казваш. — Хелън пристъпи напред, за да разгледа рисунката. Беше като плакат на страшен филм: един мъж с окървавена риза притиска ръце и лице към невидима преграда, очите му са облепени, а устата му е отворена в писък.

— Като жив е, нали? — каза с възхищение Джими. — Все едно е зазидан в стената и се мъчи да излезе.

— Да — кимна нервно момичето. — И наистина прилича на баща ми. А защо няма нос?

— Сигурно боите на художника са свършили. Как смяташ, дали баща ти е станал жертва на Касапина?

— Откъде да знам? Според майка ми е избягал с любовницата си. Хайде, Джими, да се махаме оттук. Моля те! От това място ме побиват тръпки.

— Чакай. Вземи този нож и го забий в рисунката.

— Защо?

— Ще видиш.

— Добре. Къде да го забия?

— Където искаш.

Хелън взе джобното ножче и след кратък размисъл го заби в челото на мъжа. Острието отскочи от стената и се плъзна надолу, като разсече дясното око и част от бузата. Грозният белег остана сив за миг или два, после почервеня и от него избликнаха няколко кървави капки.

— Страхотно, нали? — засмя се момчето. — Също като в анимационните филми.

Фантастичен психологически хорър, публикуван в антологията „Знойни хоризонти“ (ИК „Аргус“, 2006). Разказът описва тежка железопътна катастрофа и последиците от нея за един от оцелелите, Джак Нортън, който се връща в метрото, за да се изправи пред собствените си демони.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.